

LBRIS

We know
books

Felicia Mihali

**A DOUA ȘANȘĂ
PENTRU ADAM**

Roman

Ediția a II-a

Traducere din limba franceză de
Felicia Mihali

**EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2025**

Editura Vreema este acreditată CNCS, categoria B,
domeniul *Istorie și Studii culturale*

Coperta: Teodor-Alexandru Pricop

Ilustrația copertei: Mirela Ivanciu

Redactor: Ciprian Măceșaru

Tehnoredactor: Dan Amza

Carte tradusă cu sprijinul

SODEC

Québec

*Société de développement des entreprises culturelles,
prin intermediul programului*

Aide à la traduction d'œuvres québécoises

Copyright © Felicia Mihali, 2021, 2025

Copyright © pentru prezenta ediție Editura Vreema, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHALI, FELICIA

A doua șansă pentru Adam : roman / Felicia Mihali ;
trad. din lb. franceză de Felicia Mihali. - Ed. a 2-a. -
București : Vreema, 2025

ISBN 978-606-081-283-8

821.135.1

1

La ora șapte dimineața, mă scol și mă îmbrac cât pot de gros ca să ies la plimbare cu Billy. Ieri, buletinul meteo anunța pentru azi minus douăzeci de grade. Ce tare-aș vrea să mai pot lenevi în pat încă puțin, dar, în ciuda sfaturilor Anei, după numai câteva zile am reușit „performanța” să nu mă mai înțeleg cu câinele ei. Imediat ce se trezește, își începe cursa între dormitor și capul scării. Ana îmi zicea că Billy se poate ține chiar și până la ora nouă, dar la noi nu reușește niciodată acest lucru. La șapte fix, trebuie să îl scot afară.

Adam se uită la mine cu insistență, în așteptarea unui cuvânt. Numai că eu sunt încă pe jumătate adormită și destul de nervoasă. E adevărat că îmi place să mă trezesc devreme, dar nu ca să ies din casă. Dimineața prefer să lenevesc în pat cu o carte, însă la ora asta trebuie să trag pe mine salopeta de zăpadă și mănușile de blană. Exercițiul ăsta zilnic îmi strică tot cheful. Și când te gândești că mai am încă cinci zile până când Ana o să vină după cățel.

Adam nu înțelege sursa nemulțumirii mele. Billy stă la marginea patului pe picioarele din spate și îi linge mâna. Iar el îl lasă impasibil să-și vadă de treabă. Ies din cameră în timp ce Adam continuă să mă privească cu disperare: ce ar trebui oare să facă?

Cu sadism, aleg să continui tortura și ies afară fără să-l lămuresc în nici un fel.

E destul de greu să plimbi un Schnauzer mai ales din cauza mustăților lungi care adună tot felul de mizerii.

5

Urmele de pipi pe care Billy le miroase îndelung, din fundul plămânilor, îl ajută să își stabilească un fel de rețea socială în cartier. Dincolo de simplul act fiziologic de a se ușura, masculul din el este mai ales în căutare de partenerie.

Vara, când am grijă de Sake, cățelușa prietenei mele Mihaela, lucrurile se derulează mult mai ușor. Dacă ar fi să aleg, cred că prefer imaturitatea micuței Shih-Tzu care latră la tot ce mișcă în cale: copiii, câini, mașini, bicicliști. Billy în schimb este sobru ca un filozof. Vârsta și înțelepciunea îl fac probabil să nu acorde nici un fel de atenție trecătorilor. Spre deosebire de Sake, el este într-o cursă permanentă între cele două trotuare, fără însă a se aventura pe aleile caselor. În ultima vreme, am constatat că are o slăbiciune aparte pentru corturile *Tempo* pe care locuitorii din periferie le montează pe *driveway* ca să-și protejeze mașina de nămeții de zăpadă. În cartierul Anei, primăria nu permite instalarea acestor construcții pe timpul iernii. Semn evident de cartier select. Cartierele populare ca al nostru preferă întotdeauna practicul înaintea frumosului. Nimeni nu are bani să plătească companii de dezăpezire, așa că preferă să se uite toată iarna la aceste construcții masive și urâte decât să își rupă spatele dând la lopată. Cât timp stă la noi, noutatea îl entuziasmează pe Billy: la fiecare intrare, lasă câteva picături de pipi direct pe prelata albă a cortului. Dar nu am de ce să mă neliniștesc: la ora asta, nu e nimeni la ferestre ca să îl vadă.

Când revenim acasă, Billy așteaptă cu răbdare la intrare să-i șterg labele. Lațele de pe bot și burtă îi sunt fleșcă, ceea ce îmi dă mult de furcă până să le usuc. Sprâncenele albe și stufoase mă împiedică să-i văd ochii. E imposibil să-i ghicesc starea de spirit în afară de clipa când încep să mă îmbrac ca să ieșim afară. Numai în acel moment, Billy își regăsește verva tinereții pierdute ca să sară, să latre, să se tăvălească pe covor. În restul timpului

rămâne imobil ca un sfinx. Spre deosebire de zvăpăiata de Sake, el doarme toată ziua, semn inconfundabil al ușoarei depresii ce-l încearcă până se obișnuiește din nou cu noi.

De când fiica noastră s-a mutat cu fiul Anei, Billy își petrece cu noi fiecare Crăciun și Revelion. Adam și cu mine suntem poate singurul cuplu din comunitatea noastră care nu pleacă în vacanță pe timpul sărbătorilor de iarnă. Și asta, dintotdeauna. De Crăciun, îi invităm la masă pe Sara și pe Mihai, iar seara de Revelion o petrecem în fața televizorului.

Înainte de accidentul lui Adam, chestia asta ne provoca muștrări de conștiință. În timp ce lumea petrece, bea șampanie, se îmbrățișa și își ura la mulți ani, noi stăteam tolăniți pe canapea, în pijama. Acum, chestia asta nu-mi mai dă bătaie de cap. Boala lui Adam este cea mai bună scuză pentru a refuza invitația prietenilor noștri de a ieși cu ei la vreun local în afara orașului.

La întoarcere, îl găsesc pe Adam în pat. Cu de la sine putere a decis că este prea devreme să înceapă chinuitorul proces al dezbrăcării de pijama. Ceva, ceva în puținele lui simțuri rămase intacte îi dictase poate să aștepte până ce salonul se va încălzi complet.

Își amintește el oare că azi e sâmbătă-dimineața și că sunt în vacanță?

– Ar fi trebuit să faci cafeaua, Adam, îi zic după ce termin de șters labele lui Billy, una câte una.

Adam se ridică brusc din pat și se repede în bucătărie.

– Îmbracă-te mai întâi, că nu arde țara, îi zic în timp ce mă lupt să agăț hainele de iarnă în garderoba de la subsol, devenită neîncăpătoare din cauza pufoaicelor și a salopetelor de zăpadă.

Adam revine tăcut în dormitor și îmi întoarce spatele ca să-și dea jos pantalonii de pijama și să-și pună chiloții. Soțul meu a reținut lecția: în timpul nopții trebuie să-și scoată chiloții ca să nu transpire sub plapumă.

În casă miroase plăcut a brad. Anul ăsta copiii au insistat să facem unul adevărat, cu vârful până în tavan. De când nu mai suntem decât noi doi acasă, mă mulțumesc cu unul de plastic, și asta nu neapărat din conștiință ecologică, ci ca să evit tevatura cu acele de brad agățate în lâna covorului.

Sara și Michel veniseră chiar să mă ajute să instalez globurile și instalația electrică, insistând să utilizăm toate ornamentele din cutii, chiar și pe cele pe care nu le mai scosesem de ani și ani. În felul ăsta își imaginau poate că Adam avea să-și dea seama de schimbare. Ceea ce îi încurajase și mai mult era faptul că tatăl lor se juca preocupat cu o figurină de plastic de mărimea unui deget, reprezentând un indian. Sara îi ceruse să-l agațe pe una dintre ramurile bradului, indicându-i chiar ea locul, ca să-i ușureze misiunea. Adam se supusese, dar apoi refuzase să se mai atingă de ceva. Tot restul serii, nu făcuse decât să se uite la ei, impasibil, până în momentul în care i-au cerut să ne dăm mâna și să facem un cerc în jurul bradului. Era vechiul nostru obicei de a agața împreună steaua în vârf. Adam încercase să se eschiveze cu un surâs stingher. Iar eu ezitam să le dezvălui copiilor că tatăl lor detestă să fie atins, pe oricare din brațe, atât pe cel sănătos, cât și pe cel paralizat. Învins de insistența lor, Adam a consimțit totuși să participe la ritual, implorându-mă din ochi să-i sar în ajutor. Ar fi trebuit poate să intervin, dar nu în fața copiilor.

Soțul meu și-a păstrat în mod inconștient pudoarea corpului, pe care nu o dezvăluia decât în momentele cele mai intime. De când eram împreună, nu mă atinsese niciodată în afara dormitorului. Adam nu fusese niciodată vorbăreț sau abil în ce privește declarațiile de dragoste. Foarte rar și pe ascuns de privirile celorlalți, îmi atingea subtil degetele în momentul când ne treceam solnița peste masă. Era felul lui discret de a-mi spune că mă iubește.

Acum, eu sunt singura ființă a cărei atingere nu îl terorizează. În rest, chiar și contactul cu doctorul, o femeie, din nefericire, îl face să izbucnească în lacrimi. La vizita lunară, mă întrețin cu ea în franceză în timp ce Adam încearcă să tragă de timp în spatele paravanului. În clipa în care îmi spune în românește că e gata, ies repede din cabinet ca să nu asist la umiliința lui când, cu lacrimi în ochi, se lasă atins, pipăit, ascultat, întors pe toate fețele.

Numai eu am dreptul în acest moment să traversez bariera timidității lui înnăscute. De fiecare dată când îl ajut să se spele sau să se îmbrace, Adam nu dă nici un semn de neplăcere sau opoziție. De câte ori manevrez pieptenele, foarfecele, mașina de ras în fața oglinzii, se abandonează gesturilor mele. În ultima vreme a început să folosească singur periuța de dinți pe care storc în prealabil pastă din tub. Adam a înțeles desigur în cele din urmă că trebuie să-și câștige o anumită autonomie, pentru că nu pot fi tot timpul în preajmă. Chiar dacă doctorii au stabilit că soțul meu nu depășește în prezent facultățile intelectuale ale unui băiat de zece ani, e timpul să înceapă să crească.

Billy face de zor turul cadourilor de pe parchet, așezate în jurul pomului de Crăciun, dar nu se atinge de ele, din fericire. În fond, oaspetele nostru are un caracter frumos, plin de reținere. Să ar fi făcut cutiile vraiste până acum. Ca regulă generală, Billy are înțelepciunea să nu se amestece unde nu-i fierbe oala. Ca și Adam, și el are nevoie de încurajări ca să încerce experiențe noi.

Ne așezăm la masă pentru micul dejun. De obicei, mâncăm în picioare, pe blatul de la bucătărie. Îi tai lui Adam două bucăți de pâine, le ung cu pateu și cu miere, după care le așez pe farfurie, alături de cana cu ceai.

Luna trecută i-am redus porția de cafea, iar el nu s-a opus deloc deciziei mele. Își amintește oare că înainte era în stare să golească singur o cafetieră întreagă? În

orice caz, până acum nu s-a plâns niciodată de această măsură drastică. Astăzi îl întreb încă o dată:

- Îți place ceaiul?
- Da, îmi răspunde fără să se uite la mine.
- Știi ce ceai ți-am făcut azi?
- Nu!
- Dar e ușor, Adam! Mai încearcă o dată.

Adam se supune și ia o înghițitură cu prudență, numai ca să-mi facă plăcere, dar sarcina pe care i-o impun îl stânjenește în mod evident. Soțul meu știe că este supus din nou la teste. Va reuși oare să iasă victorios?

Nu de data asta! Și totuși, testul este atât de ușor. Este ceai de mentă! Ce e mai ușor de recunoscut decât gustul de mentă într-o ceașcă de ceai?

- Este mentă, Adam. Mentă din grădina noastră!

Adam știe că a pierdut bătălia și vocea mea nu-i lasă nici o îndoială că e o greșeală fatală să nu știi răspunsul. Timorat, își întoarce capul spre fereastra înșorită și privește îndelung grădina acoperită de zăpadă. Apoi, se uită la mine. Vrea oare să verifice dacă nu e cumva o glumă? Ce-ar fi să-i spun, ca să-l pun la încercare, că am cules menta de sub zăpadă?

Mai bine nu. Prefer să lămuresc misterul pe loc, fiindcă am o zi lungă și epuizantă.

- Am păstrat-o în congelator.

Acum, că a înțeles despre ce e vorba, Adam e mulțumit. Își înmoaie iarăși buzele în lichidul calduț, apoi încă o dată. De ceva vreme, aplică mereu noua tactică învățată la Centrul de Geriatrie. Acolo i s-a spus că lucrurile pe care vrea să le rețină cu tot dinadinsul trebuie să le repete de mai multe ori. De azi înainte, Adam vrea neapărat să-și amintească faptul că dimineța pot să îi întind o cursă cu ceai de mentă culeasă din grădina casei și păstrată în congelator.

Billy se instalează la picioarele noastre în așteptarea firimiturilor, un alt obicei prost pe care l-a căpătat de

când stă la noi. Chiar și Mihaela se plângea de năravurile lui Sake care devenea o adevărată cerșetoare după sejurul la noi. Ana mă avertizase să nu-i dau niciodată să guste din ce mâncăm, și mai ales când suntem la masă, pentru că vietatea va îndrăzni de fiecare dată mai mult. Într-adevăr, Billy se ridică acum în două labe la marginea mesei și se holbează la farfurii.

Cu toate astea, prefer să nu țin cont de sfaturile Anei. Billy este oaspetele nostru și vreau să se simtă bine cât să se simtă bine cât îl avem în grijă. În fond, el este mult mai bătrân ca Adam, care are numai 50 de ani. În ani canini, Billy trebuie să aibă în jur de 80 de ani. De fiecare dată îmi zic că s-ar putea să fie ultimul Crăciun cu noi. Așa că-l îndop cu ce mănânc și eu, pâine, pateu, brânză.

Adam îl mângâie pe cap. „Dacă ai ști!”, îmi zic în sinea mea.

Adam avea o repulsie fizică față de tot ce reprezintă izuri dezagreabile, păr de animale, bale. Când era sănătos, de fiecare dată când se întorcea de la plimbare cu Billy sau cu Sake, îl așteptam în capul scării ca să le curăț labele. Astăzi, Adam îl îndoapă pe Billy cu bucăți de pâine pe care i le dă direct în gură, atingându-i buzele umede de poftă. Incredibil! Dar nu fac nici un comentariu și las lucrurile așa cum sunt. Eram sătulă de fobia lui Adam de mizerie, de sensibilitatea lui excesivă în fața anumitor aspecte ale materiei, repulsie declanșată de o hepatită rebelă pe vremea când era adolescent. Vindecarea nu rămăsese însă fără urmări. Toată viața lui, Adam vânase tot ce era frunză, rădăcină, bob de piper în farfurie: sosurile și supele trebuiau să fie transparente ca apa, ceea ce îmi solicita un efort suplimentar.

După ce terminăm de mâncat, adun farfuriile, le spal și le las să se usuce pe blat. Ca și Adam, Billy asistă și el cu tristețe la acest du-te-vino care pune capăt unei etape cunoscute din viața lui.